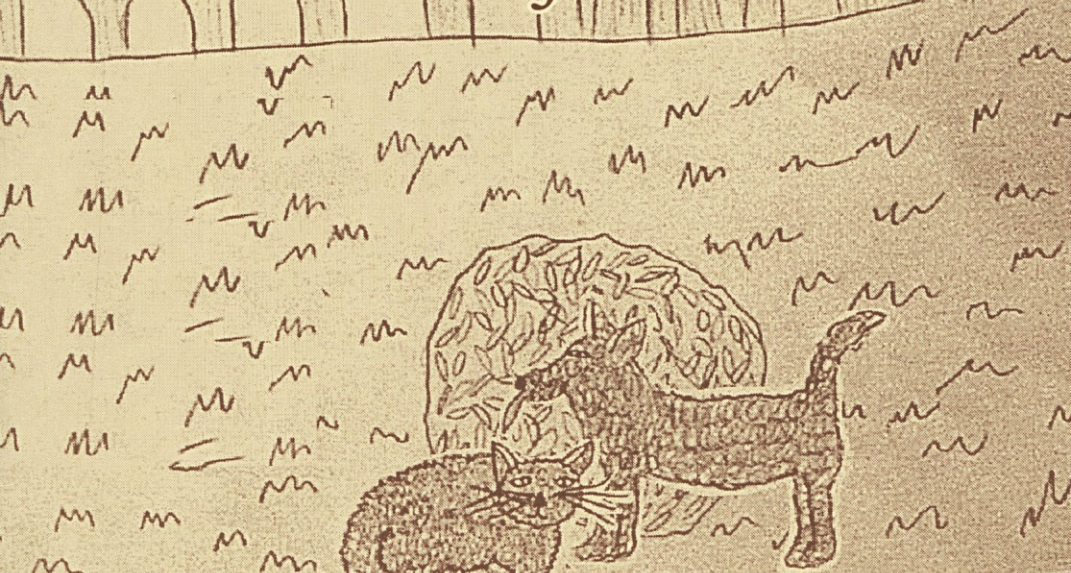

Najdihojca iz Hajdine

Šolsko leto 2003/2004

OŠ Hajdina

Literarno glasilo učencev
OŠ Hajdina

45. leto izdaje

*Med nami se igra otroški smeh,
in kot pšenično kvasje v soncu se zlati.*

*Pove nam,
da je kvasje vsehi,
in da ob času svojem
tihlo dozori.*

Majda Korošec

SONCE

Sonce ne sije,
ker se ne umije.
Sonce žalostno
nasmeh svoj skrije,
ker se ne umije.

Ko dež se ulije,
sonce se umije.

Sonce je veselo
in si je zapelo:

Ju-hu-ju-hu,
ju-hu-hu,
spet sem zdaj veselo
in zdaj lepo se bom imelo.

SONČNICA

Sončnica lepo cveti
spomladi in poleti.
Ko dež zapade,
se orosi in potem se posuši.

Ko sneg zapade,
sončnice več ni,

ko poletje se prikaže,
sončnica spet zacveti.

Ko ptički si pojo,
sončnica zažari.
Ko noč se spusti,
sončnica zaspi.

Maša Murko, 5.a

MOJA IGRAČA

Ob petkih učenci prvega razreda v šolo prinesejo svojo igračo. Učenci so o svoji igrači pripovedovali, učiteljici pa zapisali.

Imam plišastega zajčka. Ne vem, kdaj sem ga dobila, imela sem ga že v vrtcu. Je roza barve, ima črne očke. Ušesa so bela.

Z njim se igram, kot da je bolan. Jaz sem zdravnica.

Melani Berger, 1.r.

Prinesla sem Barbiko. Ne vem, kdaj sem jo dobila. Ima vijolično obleko, svetle lase in dolge noge. Imam jo za okras. Doma jo dam na polico. Imam še tri barbike.

Sara Rožman, 1.r.

Imam Pokemon žogo. Ni moja igrača. Posodil mi jo je Simon. V žogi je igrača Nektaver. Igram se tako, da napadam. Zvečer jo pospravim v omaro.

Marcel Kaisersberger, 1.r.

Imam medvedka Pando. Dobil sem ga od mamice. Mami ima veliko pand.

Iris Krulc, 1.r.

Imam račko in sovo. Ne vem, kje sem dobila sovo, račko pa sem dobila ob rojstnem dnevu. Je rumene barve. Okoli vratu ima pentljo vijolične barve. Tudi glava je rumene barve. Ima širok kljun in oči črne barve.

Tamara Majcen, 1.r.

Prinesel sem žabico. Dobil sem jo od mamice za rojstni dan. Je bele, zelene in rdeče barve. Ima kariraste krake s pikami. Oči so narejene iz gumbov. Napolnjena je s pšeničnimi zrnji. Žabica je mehka. Imam jo v avtu. Rad imam mehke igrače.

Alen Ogrizek Markovič, 1.r.

Danes sem prinesla Barbiko. Dobila sem jo od Božička. Že večkrat sem jo prinesla v šolo. Ima bleščečo obleko, na glavi obroček z vzorčki. Doma imam tudi čeveljčke, ki so enake barve kot obroč.

Imam še dve barbiki. Eno sem dobila od sestrične, drugo od Melani. Imam jih v leseni zibelki ali na polički.

Lana Mohorič, 1.r.

Imam »gameboy«. V njega dam disketo. Prinesel mi ga je atijev sodelavec, ko sem hodil še v vrtec. Posodim ga Marcelu in Žanu.

Benjamin Mlinarič, 1.r.

Prinesla sem miško. Spi v avtu. Ne vem, kje sem jo dobila. Je sive barve in jo lahko obesiš v avtu. Je oblečena, v roki drži srček, na njem pa piše »I LOVE YOU«.

Nika Klaneček, 1.r.

Imam dojenčka Ano. Dobila sem jo od Božička. Ima obleko modre barve in modre oči.

Martina Črešnik, 1.r.

Prinesla sem več igrač. Medvedka imam že dolgo in je roza barve. Drugi medvedek je Panda. Je črno-bele barve. Zajčka pa sem dobila za veliko noč.

Eva Intihar, 1.r.

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Pikija je bolel zob, zato so šli k zobozdravniku. Tam so čakali pol ure. Sestra je poklicala Pikija. Zobozdravnik je rekel, da bo že pokazal temu zobu. Zdravnik je spraševal, kateri zob ga boli. Naletela sta na pravega in Piki je zakričal od bolečine.

Potem je bil na vrsti učitelj. Njegov zob ni bil tako boleč, dobil je zalivko.

Karin Novak, 2.r.

MOJ MUC

Mojemu mucu je ime Mišo. Rad spi na postelji in si brusi kremplje. Ko grem od doma, gre poleg mene. Ko pridem domov, ga spustim v hišo. Rad je brikete in pije vodo.

Moj muc je črne barve.

Tea Baklan, 2.r.

Mojemu mucu je ime Tačka. Je črno-bele barve. Rad se igra z žogo. Najraje je meso iz konzerve. Tačka ima dolgo dlako. Ko pridem iz šole, me pozdravi. Vesela je, ko jo božam.

Simon Kaisersberger, 2.r.

Moji mucu je ime Sivka. Je sive, tigraste barve, je majhna in suha. Rada se igra z volno, rada je brikete in pije mleko.

Ko pridem domov, se mi zviija okrog nog, ker si želi, da jo božam.

Kaja Amon, 2.r.

JAZ - MUČA

Jaz sem navadna domača muca. Ime mi je Liska. Živim pri zelo prijaznih gospodarjih. Kupili so mi posebno košarico z blazino in zelo lepi skodelici. Vsako jutro mi v prvo skodelico nalijejo toplo mleko, v drugo pa mi dajo nekaj mesa. Ko se zbudim, grem z veseljem k zajtrku. Ker gresta moja gospodarja v službo, njihova hčerka Tjaša pa v šolo, so mi kupili še mucu Miko, ki jo ima Tjašina sestra Nuša. Zdaj se velikokrat igrata z nama ali pa naju peljeta na sprehod, zato se velikokrat srečava tudi s sosedi. Tudi oni imajo mačka Sivkota. Ko se Tjaša pogovarja s sosedom Markom, se mi lovimo in igramo pri njih. Ko se vrnemo domov, dobiva z Milko malico - brikete. Ko se najeva, naju še za nekaj časa spustijo ven. Takrat največkrat leživa v travi pod velikim drevesom. Po nekaj urah naju pokličejo domov na večerjo. Najeva se in greva v svoji košarici. Ko se zjutraj Tjaša in Nuša najeta in umijeta, gresta v svoji sobi in zaspita.

Tako minevajo moji in Mikini dnevi. Imam zelo dobro prijateljico in gospodarja, zato se v mojem domu počutim zelo dobro in varno. Zdaj pa lahko noč, mijav!

Tjaša Steiner, 5.a

M - ŽGODBA

Med drevjem je živila muca Maca. Imela je tri majhne mucke. Ni vedela, kako naj jim da ime. Najlepša črka ji je bila črka M. Odločila se je, da jim bo dala naslednja imena: Mica, Macica in Mimi. Čez nekaj dni so se muce odpravile na sprehod. Maca je rekla, naj gredo takoj v vrsto, vendar ni pomagalo, zato je potrebovala pomoč. Maca je na poti srečala babico Manico. Prosila jo je za pomoč. Mica, Macica in Mimi so postale tako mirne, da Maca ni mogla verjeti. Nato so se ustavile pri babici Manici. Ko so se odpravljale domov, je bilo že mračno. Končno so prispеле domov in Maca je rekla svojim mucam, da naj gredo takoj v posteljo. Vse so v en glas prosile, naj jih mama Maca pokrije z odejo.

Katja Drevenšek, 4.a

ŽIVELA SEM NA GRADU

Nekoč predavnimi časi, leta 1813, so zgradili grad, na katerem sem živila. Služila sem grajski gospe.

Grad je imel tri stolpe, visok je bil 40 metrov, obzidje je bilo bele barve. Rada sem služila grajski gospe, saj je bila zelo prijazna. Vsako jutro sem se zbudila ob šesti uri zjutraj in odšla zbuditi grajsko gospo. Počesala sem ji lase, pripravila zajtrk in ji ga odnesla v posteljo. Ko sem prišla na grajsko dvorišče, sem videla viteški turnir. Zmagal je grofov najljubši vitez, zato je bil zelo pohvaljen. Grofica je bila zelo navdušena nad njegovo zmago in priredila je zabavo. Zabava je uspela, jaz pa sem še dolga leta služila grajski gospe.

Neža Katarina Mlakar, 2.a

Nekoč sem živila na gradu. Grad je bil velik, imel je obrambni zid, dvižna vrata, spustno mrežo in devetindevetdeset oken. Imel je štirideset vrat, velik je bil 200 metrov.

Ko si prišel na grajsko dvorišče, si lahko videl kmetice, perice, viteze, vojake, služabnike, igralce in godbenike. Prvo, drugo in tretje nadstropje so zasegli vojaki in vitezi zato, ker je bilo tam najnevarneje živeti. V četrtem, petem in šestem nadstropju so imeli sobe igralci, služabniki, godbeniki, kmetice in perice. V zadnjem nadstropju pa sta živila grof in grofica. Kuhinja je bila velika in lepa. Večkrat je grajski gospod po večerji priredil zabavo. Jaz sem bila grofica.

Sara Kolmanič, 3.a

PREMOČENI KOT MIŠI

V nedeljo, 18.4.2004, smo po kosilu poležavali pred televizorjem. Mamica je dejala, da bi se družina odpravila na rolerje. Tako je tudi bilo.

Obuli smo se in se odpravili proti mestu. Že ob odhodu od doma so se na nebu zbirali črni oblaki. Pogovarjali smo se, če bi nadaljevali pot. Jaz sem bila tista, ki sem se odločila, da pot nadaljujemo. Na polovici poti so začele padati kaplje dežja. To nas ni ustavilo. Čez nekaj časa se je začelo mračiti. Zapihal je veter in naenkrat je začelo močno deževati. Morali smo se obrniti proti domu. Nevihta je bila tako močna, da nam je zalivalo oči in v trenutku smo bili premočeni. Čakala nas je še dolga pot do doma. Močno je grmelo, a me ni bilo strah, ker sem se zabavala. Vozila sem se po velikih lužah. Smešno se mi je zdelo, kako so nas gledali ljudje, ki so stali pod strehami. Ati je pohitel naprej in nas čakal s suhimi brisačami. Soseđa sta nas videla skozi okno in navijala za nas.

Zelo sem uživala in tega dne ne bom nikoli pozabila.

Tamara Kmetec, 3.a

ČISTILNA AKCIJA V GOZDU

(Opis sličice)

Nekega lepega dne smo se Denis, Uroš, Katja in Nejc odpravili v gozd. Naenkrat smo zagledali kup smeti. Katja se je nečesa domislila. Vzela je prenosni telefon in poklicala informacije. Izvedela je številko smetarjev in poklicali smo jih. Smetar se je pripeljal s tovornjakom, na katerega je naložil smeti. Potem smo se veselili do večera, ker smo pomagali očistiti gozd.

Nejc Marčič, 3.a

Nekega lepega dne so se Damijan, Marko, Matic in Neža sprehajali po gozdu. Naenkrat so zagledali kup odpadkov. Odločili so se, da jih pospravijo. Pridno so jih pobirali in jih odnašali na smetišče. Ko je župan to videl, se je odločil, da jim podari denarno nagrado. Otroci so se s prisluženim denarjem z avtobusom odpeljali na izlet.

Denis Drevenšek, 3.a

NAŠA PESEŃ

Smo dekleta in fant je pravi,
zobe umivamo si radi.
Se Čapija in Lumpija
prav nič ne bojimo,
saj redno zobno policijo
v naša usta spustimo.

Se obiska sestre Melite
veselimo,
tabletko rdečo
z zobki zdrobimo
in brez strahu že
v vrsti stojimo.

3.a z učiteljico

DOGODEK IZ POČITNIC

V nedeljo zjutraj smo se odpeljali na izlet. Najprej smo si ogledali jamo Pikel. Videli smo kapnike različnih oblik. Nato smo se odpeljali v Mozirje. Tam smo si ogledali razstavo cvetja. Največ je bilo tulipanov različnih oblik in barv. Privoščili smo si tudi velik sladoled. Nato smo se odpeljali proti Logarski dolini. Ogledali smo si slap Rinka. Imeli smo se zelo lepo, a vseeno smo komaj čakali, da pridemo domov.

Tadej Gerečnik, 3.b

V nedeljo smo pripravili hladilno torbo in se odpravili na izlet. Obiskali smo jamo Pikel. Hodili smo po strmih stopnicah. Videli smo tudi netopirje. Nato smo se odpeljali v Mozirje. Tam smo videli veliko tulipanov in različnih rož. Bilo je zelo lepo, saj so snemali tudi oddajo. Nato smo se odpeljali proti Logarski dolini. Tam je bilo veliko snega in bilo je zelo mrzlo. Ogledali smo slap Rinka. Videli smo tudi tibetansko govedo. Nato smo polni novih doživetij šli domov.

Tjaša Gerečnik, 3.b

JAZ - DEŽNIK

Sem dežnik, pisane barve, na meni je narisani mišek. Nekega dne je začelo deževati. Otrok ni vedel, kateri dežnik naj vzame in je vzel mene. Nato sva se odpravila na dež. Srečal sem Sončnik in pogovarjala sva se. Potem je nehala deževati in otrok me je zložil. Odpravila sva se domov, kjer sem se posušil.

Tamara Zupanič, 3.b

ŠPORT IN JAZ

Šport in jaz sva nerazdružljiva prijatelja, vedno skupaj, v sreči in nesreči.

Odkar se spominjam, sem bil povezan s tekmovanji na športnem področju. Atletika, kros, odbojka, kolesarjenje, nogomet. Vsa športna področja imam rad, a najbolj mi je pri srcu nogomet. Ta skupinska igra me spremlja in razveseljuje že vse življenje. Z nogometom in z žogo sem odrasčal, z igro sem si krajšal čas in preganjal kakšno slabo voljo.

Od kod ljubezen do nogometa? Prihajam iz prave nogometne družine in kaže, da se po mojih žilah pretaka kri z nogometnimi geni. Oče je hotel, da brcam žogo z desno nogo, jaz pa sem najraje brcal z levo nogo. Mama seveda najprej ni bila navdušena nad mojo nogometno vnemo. Bala se je, da bom utrpel kakšno hujšo poškodbo, pa tudi njene lepe rože so morale prenesti prenekateri udarec nogometne žoge.

Prvi nogometni klub, ki sem ga obiskal, je bil moj domači klub Gerečja vas. Z veseljem sem treniral. Svojo nogometno pot sem nadaljeval v Kidričevem in se vpisal v tankajšnji klub. Telesna pripravljenost mi nikoli ni povzročala preglavic, vse do trenutka, ko sem padel s kolesom. Zaradi poškodbe sem počival skoraj dva meseca, a potem sem hitro nadaljeval športno pot.

Čaka me še mnogo dela. Treningi, učenje, šola! Mislim, da bom zmozel doseči cilje, ki so pred menoj.

Mihi Lešnik, 9.r.

BRKONJA ČELJUSTNIK PRI NOGOMETU

(Domišljjski spis)

Bil je lep poletni dan. Na igrišču Osnovne šole Hajdina se je začela tekma in na tej tekmi je igral 4.a razred in Juventus. Ekipi 4. a razreda se je pridružil Brkonja Čeljstnik. Ko se je tekma začela, je prišlo pet tisoč gledalcev. Bili so na strehi šole, ker so okrog igrišča bili učenci Osnovne šole Hajdina. Bili smo zelo navdušeni nad Brkonjem Čeljstnikom, ker je bil zelo dober vratar. Na koncu je zmagal 4. a razred. Ekipa Juventus je bila zelo razočarana, ker so izgubili. 4. a razred smo praznovali, ker smo premagali svetovno znano ekipo Juventus. Tudi Brkonja Čeljstnik je bil zelo ponosen sam nase. Zmago smo proslavili s torto velikanko, katero je pripeljal velik tovornjak. Zabave se je udeležil tudi predsednik države.

Sanja Kolarič, 4.a

NOGOMETNA TEKMA

V nedeljo zjutraj sem zgodaj vstal. Mami mi je pripravila malico. Nato me je odpeljala v nogometni klub Aluminij. Tam nas je že čakal trener in avtobus. Odpeljali smo se na nogometni turnir v Jarenino.

Odigrali smo nogometno tekmo proti NK Jarenina, NK Dinamo, NK Hajduk. Ker smo večino tekem zmagali, smo ob zaključku turnirja prejeli pokal in zlato medaljo. Veseli in dobre volje smo se odpeljali domov. Zvečer sem utrujen zaspal.

Timotej Sitar, 3.b

KAJ BOM, KO BOM VELIKA?

Ko bom velika, bom frizerka. Poklic frizerke mi je zelo všeč. Rada gledam frizerko pri delu. Frizerka mora biti prijazna do svojih strank. Strankam svetuje, kakšna pričeska jim pristaja. Frizerski salon mora biti zmeraj urejen. Upam, da se mi bo želja, da postanem frizerka, uresničila.

Mihaela Kiselak, 3.b

Vsi otroci sanjajo o tem, kaj bodo postali, ko bodo veliki. Nekateri želijo postati zdravniki, nekateri frizerji, drugi učitelji ...

Jaz si želim postati frizerka. Za ta poklic me je navdušila mami. Veseli me, če lahko naredim atiju ali mamici pričesko.

Upam, da se mi bodo sanje uresničile. Mogoče pa si bom čez nekaj časa premislila in si bom želela postati kaj drugega.

Tamara Zupanič, 3.b

MARTIN KRPAN

– JUNAČKA PA TAK!

Jaz sem Martin Krpan,
ki tihotapi sol vsak dan.

Jaz sem zelo močan,
zato si upam tja v dan.

Sol tihotapim
in me sreča sam cesar,
ker sem močan,
mi je vseeno zanj.

Jaz, Martin Krpan,
Brdavska bom premagal sam,
bom sol lahko prevažal
vsak dan.

Izidor Zupanič, 7.r.

J E S E N

24. september je čas,
ko jesen obišče nas,
ter pride delat čudeže
k nam v vas.

Naravo obarva
rumeno, rjavo,
rdeče, zeleno ...
Le iglavce pusti zelene,
saj se boji,
da se na iglavcu ranila bi.

Kadar veter zapihlja,
listje nosi sem ter tja,
ona pa se tiho smehlja, ko kaplja
pade z neba.

Decembra jesen se od nas poslovila,
takrat se z neba
že bela snežinka oglasi.
Jesen z velikimi koraki odhiti,
da je zima bela ne dobi.

Teja Bauman, 5.r./8

Z I M A

Decembra se prične
in marca poslovi se že.

Otroci se veselijo
in po belih bregovih kričijo.

Če se zazreš v nebo,
zagledaš ptičko prestrašeno.

Miklavž, Božiček in dedek Mraz,
prihajajo k nam v vas.

Tadeja Tumpej, Nina Vaupotič 5.r./8

B O Ž I Č N A

Lepa je pesem o zimi,
o tej ljubeznivi gospe,
ki nas vse razveseli,
ko k nam s snežinkami hiti.

Bele snežinke se veselijo,
ko otroci jelke krasijo.

Zvezdice majhne letijo nad vasjo
in si božične pesmi pojo.

Na božični večer
jelke krasimo,
otroci, starši,
babice in dedki se veselimo.

Teja Bauman, Polona Glažar, 5.r./8

BOŽIČNA

Božiček vpregel je sani
in odpravil se je v vasi.

Darilo da je pod smrečico
in se odpeljal na Lunico.

Tam so pričakali ga
in z zvezdami posuli ga.

Zvezde zaplesale so,
kraguljčki zacingljali so.

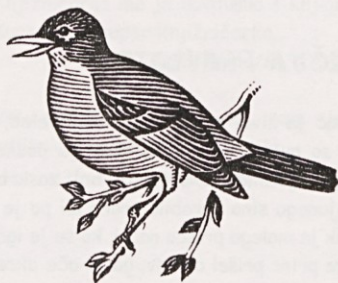
Božiček se utrudil je,
saj novo leto bliža se.

Monika Vidovič, 5.r./8

POMLAD

Pomlad je kot cvet je,
ki hitro oveni,
je kakor orel,
ki ga puščica zadene,
neskončno je lepa,
hitro mine
in je polna lepote.

Robert Mlakar, 5.r./8

POMLAD

Zima odhaja
pomlad je že tu.
Ptički na vejah
že pesmi pojo.

Travniki zelenijo,
gozdovi brstijo,
v jutranjem soncu
pozdravljajo nov dan.

Teloh, zvončki in trobentice
so se prebudili
in nam veselo in zdravo
pomlad vrnil.

Nina Petek, 5.r./8

SINA BO PRIŠLA LE, ČE JO PRIČARAM

(Fantazijska zgodba)

Nekega dne sem se odpravil na jutranji sprehod. Takrat sem na njivi zagledal neko svetlikajočo ledeno palico. Stekel sem po njo in jo odnesel domov. Drugi dan sem se igral s palico, padla mi je na nogo. Potem sem zakričal in jo vrgel na tla. Ko je padla na tla, se je začela vrteti. Takrat sem se spomnil na sneg. Ker ga je bilo zelo zelo malo, sem si zaželel, da bi naenkrat zapadlo veliko snega. Ko sem odprl oči, sem okoli sebe zares zagledal veliko snega. O fant, to pa je prava čarobna palica. Potem sem čaral vse, kar mi je padlo na misel. Za čarobno palico nisem povedal nikomur, ker je bila to moja velika skrivnost. Ko je postalo zunaj zelo toplo, se je palica stopila in z njo tudi moje čarovnije.

Mitja Podhostnik, 4. b

PTIČJA PRAVLJICA

Nekoč je živel kralj neba, sokol selec, ki je imel ženo in enega otroka. Nekega dne so mu ugrabili sina. Kralj je poslal vse svoje vojake, da mu poiščejo sina. Kraljica je bila vsako minuto bolj zaskrbljena, prav tako tudi kralj. Mislila sta, da je njunega sina ugrabila vrana ali pa je poskušal leteti, pa mu ni uspelo. Pogumni vojak je malega princa našel, ko se je igral s svojim prijateljem skrivalnice. Ko je princ prišel domov, ga je oče okregal. Princ je obljubil, da ne bo več šel od doma, ne da bi vprašal.

Aljoša Podhostnik, 4.a

DEŽEVEN DAN

(Opis slike)

Nekoč je deževalo in Rok se je spomnil, da bi šla z Estero na sprehod. Estera se je takoj strinjala. Obula sta si škornje, se oblekla v pelerino in vzela dežnike. Na poti je bila luža, v njej so bile žabe. Roku je skoraj odneslo dežnik.

Tadej Bauman, 2.r.

Nina in Rok sta šla ven, ker je bil sončen dan. Potem je začelo deževati. Nina in Rok sta hodila po dežju. Žabi v mlaki sta se imeli lepo. Začela je pihati burja in Roku je skoraj odneslo dežnik. Potem sta šla v hišo. Mama jima je skuhala čaj.

Vid Markež, 2.r.

OB PODELITVI BRALNE ZNAČKE

V četrtek, 27.5.2004, smo v šoli imeli podelitev bralne značke. Bilo je zanimivo.

Monika Brodnjak, 5.r./8

Obiskala nas je knjižničarka, gospa Lilijana Klemenčič. Najbolj všeč so mi bile uganke.

Simon Nahberger, 5.r./8

Najbolj všeč mi je bil indijanski boben.

Primož Skaza, 5.r./8

Knjižničarka nam je pokazala škatlico, v kateri sta bili dve najmanjši knjigi.

Alen Nežmah, 5.r./8

Knjižničarka je prebrala odlomke več pravljic. Postavljali smo jih mnoga vprašanja.

Robert Mlakar, 5.r./8

Všeč mi je bila zgodbica, v kateri so se vse besede pričele na črko P.

Simon Brodnjak, 5.r./8

Knjižničarka me je navdušila s knjigo Kurent. Je super knjižničarka.

Nina Vaupotič, 5.r./8

Vsi smo bili veseli, ko nam je knjižničarka podelila priznanja.

Tadeja Tumpej, 5.r./8

RESNIČNA ZGODBA

Moj dedek Branko je živel v Lokvica pri Krasu. Na Primorskem je divjala 2. svetovna vojna. Stric Karlo je pobegnil v Italijo, kjer z družino živi še danes, teta Flora pa je pobegnila v Egipt. Dedka in teto je okupator izgnal v koncentracijsko taborišče v Auschwitz.

Ob koncu vojne ju je nemški oficir odpeljal k svoji materi na Hrvaškem, tam so živeli na velikem posestvu. Po oficirjevi smrti so posestvo podedovali.

Teta Flora se je vrnila na Primorsko, kjer je živela nekaj let in si tam ustvarila družino.

Žan Sagadin, 5.b

TO ŠMO MI – PETARJI

Sara se risanja veseli,
saj ji nisanje in barvanje leži.
Maša pri telovadbi poskakuje,
svoje telo razmiguje.
Katarina trdi, da jo telovadba veseli.
Tjaša pridno se uči,
tudi pri telovadbi ji dolgčas ni.
Sašo naloge rešuje in bere,
zato hitro vse dobro razbere.
Tjaša pleše, se vrti,
rada se smeji in uči.
Anja se izletov veseli,
kjer se zabava in nori.
Aljoša matematik je pravi,
pri računanju ga niti žoga ne ustavi.
Selma pleše in se kotali,
učenje ji vedno ne diši.

Denis se nemščine boji,
matematiko pa se rad uči.
Jernej je letos naš sošolec postal,
pogosto nas je že naplahtal.
Miha se za žogo podi,
za nogomet in košarko živi.
Ines rada govori, skače, se smeji.
Konji in nogomet, to stvar je prava,
največja Nikova zabava.
Tomi rad s kom meri moči,
saj močan je za tri.
Učiteljica veliko nas nauči,
se rada smeji,
kadar nas preveč razjezi,
jo v zaklenjenem razredu pustimo,
da si jezo ohladi.

Učenci 5.a

KUMARIČIN KRALJ IN NJEGOVO KRALJESTVO

(Domišljajska zgodba)

Tam daleč za sedmimi gorami in za petimi morji je živel kumarični kralj. Imenovali so ga Kumi Ori. Imel je veliko služabnikov. Bil je sam, žene ni imel, saj je ni hotel imeti. Jedel je zrajevo meso in pil kri. Tako so mislili ljudje. Po srcu je bil dober in prijazen. Vsak dan se je zelo dolgočasil. Premišljeval je, kaj bi naredil, da bi se znebil lenuharjenja. Ukazal je, naj vprežejo bele leteče konje. Kočijaž je bil njegov najboljši služabnik. Ta kočijaž je bil najpametnejši od vseh služabnikov. Leteči konji so se dvignili v zrak in pristali pri ljudeh. Iz kočije je stopil Kumi Ori in potrkal na vrata prve hiše. Vrata se niso odprla. Skozi odprto kletno okno je splezal v hišo. Po stopnicah je prišel do vrat, ponovno potrkal in gospa jih je odprla. Kralj jo je pozdravil, se predstavil in ostal na obisku. Ljudje so ga začeli zasledovati in videli so, kje je doma. Vsak dan so prihajali k njemu na obisk, kar ga je zelo jezilo. Sklenil je, da bo odšel neznano kam. Ljudje so še prihajali, a kralja ni bilo. Tako ga še danes iščejo, a ga ne najdejo.

Anita Zupanič, 4.b

MAMICA PA-PA

Zjutraj skupaj vstaneva,
v kopalnico zavijeva.
Tam si zobke beliva
in o sanjah se pogovarjava.

Kar naenkrat je ura sedem,
zdaj vem, da se mudi,
mamica proti vratom že hiti.
Jaz pa hitro k oknu stopim
in gledam za njo.

Miha Metličar, 4.a

MOJA MAMA

(Pesem dopolnjevanca)

Moja mama je lepa.
Ima modre oči,
nasmeh pa kakor zvezde na nebu.
Zato jo imam rada.

Moja mama je nežna kot pomlad.
Takrat ko začnejo rožice rasti,
kot sonce na nebu se smeji.
Zato jo imam rada.

Moja mama je topla kot sonce.
Takrat ko me objame mi je toplo.
Zato jo imam rada.

Moja mam je kot huda ura.
takrat ko ponovi,
da je treba ugasniti luči.
Tudi zato jo imam rada.

Moja mama je dobra kot kruh.
Takrat ko pokaže svoj dobri nasmeh
in zato jo imam rada.
Mojo mamo imam vedno rada.

Andreja Špurej, 4. b

MAMA

Mama je kakor sonce,
ki žari noč in dan.

Mama ima najlepše oči,
kar jih poznam.

Mama je najlepše,
kar imam.

Rebeka Korošec, 7.r.

MOJA SESTRICA

Moji sestrici je ime Lucija. Stara je štiri leta, ima svetle, kratke lase. Ne hodi še v vrtec. Ko sta ati in mami v službi, jo čuva babica.

Skupaj se igrava skrivalnice in se loviva. Kadar pišem domačo nalogo, me včasih jezi. Rada jo imam in mislim, da ima rada ona tudi mene.

Lara Tement, 2.r.

Moji sestrici je ime Anita. Stara je deset let in ima ravne, svetle lase. Hodi v četrti razred OŠ Hajdina. Rada bere knjige in me uči risati. Včasih me jezi, a vseeno jo imam rada.

Nina Zupanič, 2.r.

MOJ BRAT

Mojemu bratu je ime Iztok. Star je dvanajst let. Ima dolge lase, rad se igra z mobitelom. Je velik. Rad se pogovarja z njim.

Benjamin Beranič, 2.r.

MOJ POLBRAT

Mojemu polbratu je ime Mark. Dovolj je star, da hodi v službo. Ima rjave in dolge lase. Stanuje v Londonu. Zelo je velik. Rad me obiskuje.

Nika Metličar, 2.r.

MOJA SESTRICINA

Moji sestrični je ime Katja. Stara je petnajst let. Ima ravne, rjave lase. Rada posluša glasbo. Hodi v osmi razred.

Nastja Vindiš, 2.r.

MOJ BRATRANEC

Mojemu bratrancu je ime Žan. Star je eno leto. Ima svetle, kratke, rjave lase. Rad me jezi, ko pišem domačo nalogo. Žan še ne hodi v vrtec, ampak je doma pri mami. Igrava se z avtomobilčki.

Denis Horvat, 2.r.

KO SEM POSTREGLA MOJO JUHO....

Nekega lepega dne je začelo naenkrat liti kot iz škafa. Tudi bliskalo je zelo in grmelo. Ugotovila sem, da je ta dež v resnici juha čarovnice Bolezenke. Ta juha je padala na ptujsko okolico. Ta juha je padala na vse ljudi in vsi so postali bolni. Imeli so različne bolezni. Odvisno je bilo tudi, koliko kapljic je padlo nate. Če je nate padlo malo kapljic, nisi bil tako zelo bolan, če pa jih je padlo veliko, si hudo zbolel. Jaz sem v tistem času bila v hiši. Bila sem edina zdrava in sama nisem imela kaj početi.

Dolgo sem razmišljala, kaj bi počela. Na koncu sem se le spomnila, da bi lahko skuhala Protibolezensko juho. Začela sem kuhati. V juho sem dala 15 sestavin. Šla sem v sobo, kjer je bivala moja pra, pra, pra, pra babica. Tam sem našla prašek, na katerem je pisalo PROTIBOLEZNIN. Ta prašek sem stresla v juho. Nekaj časa sem mešala.

Naslednje jutro sem poklicala vse iz okolice Ptuja v mojo hišo. Prihajali so lepo po vrsti. Vsakemu sem dala eno žličko juhe. Najprej je vsem bilo slabo. Čez 30 sekund pa so bili vsi ljudje, ki so prišli k meni, zdravi kot dren.

Sedaj Ptuj slovi po tem, da je najstarejše mesto v Sloveniji, in da je najbolj zdravo mesto na svetu.

Katja Zupanič, 4. b

PRED »KONTROLNO« NALOGO

Če vam kdo omeni besedo kontrola, skoraj vedno pomislite na nekaj, kar je v zvezi s preverjanjem, pa naj bo to znanje, spretnost, iznajdljivost, pravičnost in še marsikaj. Doma nas kontrolirajo starši (če smo napisali domačo nalogo), v šoli učitelji (kaj znamo in česa ne znamo), na cesti policaji (če upoštevamo prometne predpise) in še in še je kontrol v našem življenju. Mislim, da je skoraj vse ena sama kontrola.

Ko imamo v šoli preverjanje znanja, me večkrat prevzame občutek nelagodnosti. Ni mi namreč vseeno, kako se bom odrezal, ali bom pokazal dovolj znanja. V sebi občutim tekmovalni duh, hočem biti dober, če že ne najboljši. Starši mi pravijo, da sem takšen že od malih nog. Vsako stvar hočem opraviti kar se da dobro. Včasih mi to uspe, včasih pa tudi ne gre vse po mojih željah.

Nekoč smo v enem izmed nižjih razredov pisali kontrolno nalogo. Za tisti preizkus znanja se nisem najbolje pripravil.

Ko sem zjutraj vstal, sem se spomnil, da pišemo »kontrolko«. Takoj me je zvilo v trebuhu. Verjetno zato, ker sem prejšnje dneve odlašal z učenjem, to poznamo vsi učenci. Čas je tekel in tekel, volje za učenje pa ni bilo od nikoder. Še dobro,

da me je babica zbudila dobro uro prej, kot običajno. Namesto skodelice toplega jutranjega mleka sem vzel v roke knjigo in z neverjetno hitrostjo prebiral stran za stranjo. »Hočem znanje!« je vpil v meni notranji glas. »In to takoj!!!« Ne vem, če od te vneme nisem postal celo vročičen. V nekaj manj kot eni uri sem ponovil učno snov, ki bi jo lahko obvladal z levo roko, če bi vsaj kakšen dan prej pogledal v knjigo. Ampak, saj poznate tisto Predinovo pesem, ki govori o lenobi. Le kdo je ne bi poznal. No, ko sem prišel v šolo, sem si rekel, da se tak način učenja ne bo več ponovil.

Če mi je uspelo ali ne, naj ostane moja skrivnost. Ni pa skrivnost, da pridno in sprotno učenje pozdravi marsikatero bolečino, tudi tisto v trebuhu.

David Kmetec, 7.r.

TO PA JE BILO NEKAJ!

Bilo je nekega sobotnega jutra. Štela sem tri leta. Očka in mami sta me prvič peljala v cirkus. Tega sem se seveda zelo veselila.

Peljali smo se proti Mariboru in oči so se mi iskriale od veselja. Komaj sem čakala, da se pripeljemo pred cirkuški šotor. Ko smo končno prispeli tja, sem videla veliko ljudi in živali. Kupili smo vstopnice in se namestili na naše sedeže. Začela se je predstava in jaz sem z odprtimi usti gledala, kako so se akrobati gugali na stropu šotora.

Čez nekaj časa so nastopile tudi živali. Prvi so se predstavili imenitni konji, ki so spretno hodili po dveh nogah. Nato so se predstavile žirafe. Tekale so po prostoru in zvijale svoje dolge vratove. Nastopile so še zebre, kamele, lame, sloni pa so jahale akrobatke. Najbolj zanimivi so se mi zdeli levi in tigri. S strahom sem gledala, kako so skakali skozi goreče obroče, se postavljali na zadnje noge in ubogali krotilca. Predstave je bilo hitro konec. Pri izhodu se mi je okoli vratu ovila opica. Čisto prava opica! Zraven nje je bil fotograf. Verjetno me je hotel fotografirati. Jaz pa sem se tako ustrašila, da sem začela jokati.

Takrat je tudi meni padlo srce v hlače, danes pa sem zelo vesela, da se mi je to zgodilo. Tega dogodka ne bom nikoli pozabila.

Kaja Abraham, 7.r.

Z MARSOVCI NA LUNO

Bil je hladen večer. Skoraj sem že zatisnil oči, ko sem zaslišal čuden ropot. Stopil sem čez prag in pogledal okrog hiše. V bližini sem zagledal vesoljsko plovilo. Takoj sem pomislil na Nezemljane. Najprej sem se zelo prestrašil. Stopil sem k plovilu in kar naenkrat so se odprla vrata. Skozi vrata je stopil Nezemljan, Marsovec.

Pomisлил sem, da bi zbežal. Srce mi je skoraj padlo v hlače. Nezemljan je videl moj strah in mi dejal, da mi ne bo storil nič hudega. Povabil me je v plovilo. Ko sem vstopil vanj, sem spoznal še tri Nezemljane. Pogovarjali smo se pozno v noč. Predlagali so mi izlet na Luno. Z nestrpnostjo smo ga načrtovali.

Končno smo se s plovilom odpravili na Luno. S seboj sem vzel fotoaparata. Marsovcem sem razložil, čemu služi. Pričelo se je težko pričakovano potovanje. Odleteli smo v širono vesolje. Med potjo sem videl veliko svetlih zvezd. Skoraj smo zašli s poti, mogoče bi pristali na Veneri. Popravili smo smer. Čez nekaj ur smo prispeli na Luno. Sprehajali smo se po njeni mehki prsti. Prišli smo do kraterja. Bil je zelo globok in če bi padel vanj, bi bilo to pogubno zame. Nadaljevali smo sprehod. Naenkrat smo zagledali tudi znameniti Kitajski zid. Nisem mogel verjeti svojim očem!

Po kratkem sprehodu na luni smo se odpravili na Zemljo. Poslovali smo se in Nezemljani so se odpravili domov.

Ob tem dogodku sem spoznal, da tudi Nezemljani niso nevarna bitja.

Jernej Majcen, 7.r.

MARSOVČKI PRI MEMI DOMA

(Domišljjski spis)

Zelo trdno sem spal. Čez nekaj časa so prišli in me zbudili trije Marsovci. Lepo so me pozdravili in se predstavili: Miki, Tiki in Piki. Razmetali so mi vse igrače, nato pa so postali še lačni. Vprašali so me, če imam kaj sladkornih tablet. Postregel sem jim z bomboni in z lešnikovo čokolado. Sladkarije so jim teknile. Nato si je Piki iz knjižne police vzel knjigo Moj prijatelj Piki Jakob. Začel je brati od zadaj naprej, kar se je meni zdelo zelo smešno.

Poslovali so se in se z vesoljsko ladjo odpeljali domov.

Aljaž Šori, 4.a

Včasih je srce prepolno,
da bi usta govorila –
kaj, če bi namesto tebe
pesmica se oglasila?

Svetlana Makarovič

KAJ VSE LJUBEZEN JE?

Kaj vse ljubezen je?
Ljubezen je kakor cvet,
ki cveti in cveti,
a včasih tudi oveni.
Ljubezen čutiš v srcu,
tam te skeli in tišči.

A ko te zadene,
se ti svet na glavo postavi
in samo ljubezen je v veljavi.

Rebeka Korošec, Tamara Koželj,
Izidor Zupanič, Saši Kalik, 7.r.

LJUBEZEN

Ljubezen je kot sonce,
kot svetloba,
ljubezen je kot metulj,
ki leti visoko.

rumena, rdeča, zelena,
kot lilija, ki raste
na širnem travniku
in cveti,
in diši ...

Ljubezen je kot roža,

Kaja Abraham, Nejc Ogrinc, Šimon
Šimek, 7.r.

ČRNI LABOD IN BELA LABODKA

Midva, kot črni labod
in bela labodka sva bila,
v veselju in ljubezni,
sta najini srci
bili srečni in večni.

Ko pa prišel je žalosti čas,
sva se stisnila skupaj,
črni labod in bela labodka.

Živela bova skupaj še naprej,
kot črni labod in bela labodka
v kristalni vodi tej.

Martin Čelig, 9.r.

Ljubiti nekoga je lepo,
Jemati od njega vse, kar je sladko.
Umreti brez njega je kamen težak.
Biti pa srečen želi si prav vsak.
Ena in ena se združita v dva.
Zdaj je ljubezen nastala iz tega.
Edina je prava ljubezen le ta, da
Nobenega tretjega se sprejeti ne da.

Amanda Krajnc, 8.b

ZADNJI ŠOLSKI DAN

Prišel je zadnji šolski dan,
naše misli poslali smo drugam!

Vsi se veselimo,
torbe v kot tiščimo.

S prijatelji smo brez skrbi,
v šolo se nam ne mudi.

Šola nas pogrešala bo
in učitelji prav tako!

S kolesi hitimo,
da moči si pridobimo.

Za dva meseca smo brez skrbi,
septembra zopet vidimo se vsi!

*Alex Strelec, Amanda Kalik, Monia
Brglez, Helena Brodnjak, Karmen
Verdenik, Ana Jerenko, Jasmina
Klep, 8.a,b*

*Se srečamo, razidemo –
mogoče za vselej.
A preden greš, kaj lepega
mi za slovo povej.*

Svetlana Mačkarovič

Leta 1996 smo prvič prestopili prag OŠ Hajdina. Začeli smo obiskovati 1. razred. Dan prej sem bila zelo nemirna, bilo me je strah. Naslednji dan sem se zbudila z bolečinami v trebuhu. V šolo sta me peljala mama in oče. Ko sem stopila v razred, sem zagledala neznane obraze. Razredničarka se nam je prijazno predstavila. Oddahnila sem si. Tega dogodka se rada spominjam.

Tjaša Gašljevič, 9.r.

Dnevi v šoli so bili zabavni in prijetni, manjkalo pa ni tudi slabih dni. Vsako leto smo se s sošolci poglobili v naša prijateljstva. Vedno se bom rad spominjal OŠ Hajdina.

Martin Čelig, 9.r.

No, pa je minilo teh lepih osem let, ki sem jih preživel s sošolci.

Rad se spominjam poletne šole v naravi, ki smo jo preživel v Izoli. Družili smo se z učenci OŠ Žetale.

Ves čas šolanja so se učitelji trudili, da nas čim več naučijo. S svojim znanjem sem zadovoljen.

Šolskih dni, sošolcev in učiteljev se bom rad spominjal tudi v zrelih letih.

Gregor Trlep, 9.r.

V našem razredu smo vsi prijatelji. Drug drugega spodbujamo in podpiramo, zato mi je hudo, da se bomo razšli.

Mateja Cartl, 9.r.

Mojo mladost so ustvarili moji sošolci in sošolke. Skupaj smo v šolskih klopeh doživeli veliko lepih trenutkov, ki jih ne bomo pozabili. Ostali bomo dobri prijatelji.

Jernej Šori

Nikoli več ne bo, kot nekdaj je bilo.
A vem, da spet si bomo segli v roko.
Izpuhtela so leta, a to ni hudo.
Bolj nas boli za prijateljstvo.

Benjamin Sluga

Rada se spominjam prvega šolskega dne. S starši smo v šolo stopili skozi velika vrata. Vsaj zdelo se mi je, da so velika!
Danes radi zahajamo skozi ta vrata. Šolanje nam je bilo v veselje. Znanje in spomini bodo še naprej gradili naš mozaik življenja.

Tina Turk, 9.r.

Hvala, hvala!

Davorin Breg 9.r.

S prijatelji sem doživel mnogo lepih trenutkov.

Miro Korenjak, 9.r.

Ko se bomo razšli, si bomo pogledali v oči. Spomini ne bodo pozabljeni. Bili smo prijatelji.

Tamara Veber, Maja Skaza, 9.r.

Moj najlepši spomin sega v zimsko šolo v naravi. Zelo smo se zabavali, postali smo tudi dobri smučarji.

Matjaž Brodnjak, 9.r.

Doživeli smo mnogo lepega, a najlepše je bilo v šoli v naravi.

Miha Lešnik, 9.r.

Spoznal sem veliko prijateljev. To je pomembno!

Tadej Brodnjak, 9.r.

V šoli v naravi mi je Maja vrgla vodni balon. Tega se večkrat spominjam. Vsi smo se smejali.

Marko Špurej, 9.r.

Najlepši so spomini na zaključne ekskurzije. Imeli smo se krasno! Spoznavali smo kraje naše domovine. Na avtobusu smo prepevali in si pripovedovali šale. Vsi izleti so se srečno iztekli.

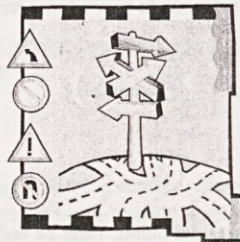
Ina Purg, Dolores Ljubec, 9.r.

Spomini na osnovno šolo bodo vedno živeli. Vsak šolski dan je pisal svojo zgodbo: veselo, žalostno, skrivnostno, napeto, nikoli dolgočasno. Učitelji nas niso učili le novih znanj, ampak so nas tudi vzgajali. Naši koraki odhajajo...

Miha Lešnik, 9.r.

*Ni zadnjih korakov –
so le spremenjene smeri,
a lepa misel
naj skupaj z nami živi.*

Majda Korošec

Najdihojca iz Hajdine

Junij, 2004

Uredila: Majda Korošec

Računalniška obdelava: Andreja Novak

Avtorica slike iz naslovnice: Monika Vidovič, 5.r.

Likovna oprema: Romana Kiseljak

Izdajatelj: OŠ Hajdina

Tiskanje naslovnice: Tiskarna Polajžer s.p., Ptuj

Naklada 150

Domoznanski oddelek

371

NAJDIHOJCA

2003/2004

373.3(497.12 Hajdina)

6002937,1

KNJIZNICA I VARNI POTRGA PTUJ

COBISS ◦

